

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudce JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudce Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: TRUTESPOL s.r.o.**, IČO 49789660, se sídlem Na Vlečce 179, 360 01 Otovice, zastoupeného Mgr. Michalem Burešem, advokátem, se sídlem Bělehradská 1042/14, 360 01 Karlovy Vary, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017 č. j. 7321/1.30/16-4**,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017 č. j. 7321/1.30/16-4 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo k odvolání žalobce částečně zamítnuto a částečně změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni ze dne 2. 9. 2016 č. j. 2680/6.30/16-36 (*dále též „prvostupňové rozhodnutí“*). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku č. I. v první části uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tím, že umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzické osobě; ve výroku č. I. v druhé části byl uznán vinným ze spáchání správního

deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, tím, že nesplnil svou povinnost dodržovat další požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci stavby, jimiž jsou předcházení ohrožení života a zdraví fyzických osob, které se s vědomím zaměstnavatele mohou zdržovat na staveništi. Výrokem č. II. byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000 Kč a dále mu byla výrokem č. III. uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč (výrok č. IV.). Napadeným rozhodnutím žalovaný následně odvolání proti první části výroku č. I. a výrok č. IV. zamítl a v této části rozhodnutí potvrdil. Druhou část výroku č. I. žalovaný zrušil a řízení ve věci správního deliktu na úseku bezpečnosti práce zastavil. Správním orgánem I. stupně uloženou pokutu žalovaný snížil ze 150.000 Kč na 93.000 Kč.

II. Žaloba

Žalobce v první řadě namítal, že uplynula prekluzivní lhůta stanovená ust. § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti a tím zanikla i případná odpovědnost za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně se domnívá, že počátek běhu lhůty nastal dne 17. 2. 2015, a to zahájením kontroly, nejpozději však dne 12. 3. 2015 vyhotovením kontrolního protokolu. Správní řízení ve věci správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti bylo zahájeno dne 27. 4. 2016 doručením oznámení o rozšíření zahájení správního řízení. Jednoroční prekluzivní lhůta však začala běžet dříve než 27. 4. 2015 a odpovědnost žalobkyně za správní delikt zanikla. Žalovaný pochybil, pokud neurčil počátek prekluzivní lhůty, pouze konstatoval, že lhůta nezapočala běžet v době kontroly. Žalovaný měl určit počátek lhůty a to s uvedením konkrétních skutečností dokládajících takový závěr. Žalobkyně je toho názoru, že v doručení oznámení o rozšíření zahájení správního řízení ze dne 27. 4. 2016 správní orgán prvního stupně nedisponoval žádnými novými relevantními informacemi, které by neměl k dispozici v době zahájení kontroly.

Žalobce dále namítal, že správní orgány při hodnocení důkazů postupovaly nesprávně, neboť se zabývaly pouze důkazy svědčícími v neprospěch žalobce. Důkazy svědčící ve prospěch žalobce správní orgán opominul. Jedná se např. o výslech pana R.R. ze dne 11. 7. 2016, výslech pana P.D. ze dne 26. 5. 2016 a výslech paní M.L. ze dne 17. 5. 2016. Správní orgány se rovněž nedostatečně zabývaly tím, proč nemůže být vztah žalobce a pana L. posuzován jako vztah obchodněprávní založený mandátní smlouvou a nikoli jako pracovněprávní (závislá práce). Žalobce má za to, že existenci vztahu pana L. a žalobce založeného mandátní smlouvou lze dovodit např. z rozdílné výše měsíční odměny.

Další žalobní námitka směřovala proti uložené sankci za správní delikt. Žalovaný nedostatečným způsobem odůvodnil, z jakého důvodu uložil žalobci pokutu ve výši 93.000 Kč. Žalobce se dopustil správního deliktu poprvé, a proto je namístě uložit pokutu v minimální výši. Uložená pokuta představuje citelný zásah do žalobcovy ekonomické sféry.

Jelikož žalobce tvrdí, že k porušení zákonem stanovené povinnosti nedošlo, namítal rovněž i chybné stanovení povinnosti nahradit náklady správního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření ze dne 11. 9. 2017 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky v žalobě uplatněné se shodují s námitkami uvedenými v odvolání. K jednotlivým námitkám uvedl následující. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty žalovaný uvedl, že se k počátku jejího běhu vyjádřil správní orgán I. stupně na str. 13 svého rozhodnutí. Jelikož prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí tvoří jeden celek, nebyl žalovaný v napadeném rozhodnutí povinen znovu počátek běhu lhůty určovat.

K naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti žalovaný uvedl, že k dané problematice se dostatečným způsobem vyjádřil již správní orgán I. stupně a sám žalovaný poté uvedl, z jakých důvodů má za to, že žalobce byl jediným subjektem, pro který pan L. vykonával činnost a byl tak na něm ekonomicky závislý. Dále se žalovaný vyjádřil k institutu zastoupení dle ust. § 436 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, s tím, že pan L. jednal jménem žalobce a nikoli za něj v jeho zastoupení, jak se domnívá žalobce.

Ke snížení uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobce svým jednáním obcházel kogentní ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a tím neplnil ani svou povinnost zaměstnavatele odvádět za pana L. pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a dále pojistné na zdravotní pojištění, čímž žalobce poškozoval fiskální politiku státu. Žalovaný má za to, že pokuta byla uložena v takové výši, aby odpovídala funkci preventivní a zároveň i funkci represivní.

Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Soud vychází z následujících zákonných ustanovení.

Podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, platí, že: „Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.“ Podle ust. § 5 písm. e) bod 1 a 2 téhož zákona: „Pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální prací 1) výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, nebo 2) pokud fyzická osoba-cizinec vykonává

práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle [§ 41](#) odst. 1 písm. c) zákoníku práce.“

Podle ust. **§ 141 odst. 3 citovaného zákona** platí: „Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán.“

Ze správního spisu vyplývají následující právně relevantní skutečnosti. Dne 17. 2. 2015 zahájil Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj u žalobce – na stavbě Palace Evropa v Mariánských Lázních kontrolu dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále též „zákon o inspekci práce“), jejímž předmětem bylo dodržování pracovně právních předpisů dle ust. § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce, se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a z právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení. Kontrola byla zahájena z důvodu smrtelného pracovního úrazu poškozeného pana B.L., nar. ..., na stavbě, kterou prováděl žalobce. Ke smrti poškozeného došlo dne 12. 2. 2015. V rámci kontroly byly správnímu orgánu předloženy dokumenty, které jsou obsaženy níže v tomto rozsudku a ze kterých správní orgán vycházel. Výsledky kontroly byly zachyceny v protokolu o kontrole ze dne 12. 3. 2015, proti kterému žalobce nevyužil své právo podat námitky. Následně byl žalobce příkazem ze dne 23. 2. 2016 č. j. 2680/6.30/16-3 uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce a byla mu uložena pokuta ve výši 50.000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým byl příkaz zrušen, a správní orgán pokračoval v řízení. V rámci správního řízení správní orgán pokračoval v získávání podkladů pro vydání rozhodnutí a rovněž tyto byly provedeny k důkazu. O tom je ve spisu založen protokol o dokazování mimo ústní jednání ze dne 16. 3. 2016. Dne 31. 3. 2016 se konalo ústní jednání, na kterém byl proveden výslech zástupců žalobce a předloženy další listinné podklady (žalobcem evidované faktury vystavené poškozeným panem L. za roky 2013, 2014 a 2015 a seznam zaměstnanců žalobce za období od 1. 10. 2013 do 1. 3. 2015. Na základě zjištěných skutečností správní orgán zaslal žalobci oznámení o rozšíření zahájení správního řízení ze dne 27. 4. 2016, kterým došlo k rozšíření předmětu správního řízení na podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Po provedených výsleších manželky poškozeného, paní L., pana P.D., koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na předmětném pracovišti, a výslechu pana R.R., který zajišťoval koordinaci a organizaci staveb, vydal správní orgán I. stupně dne 2. 9. 2016 rozhodnutí pod č.j. 2680/6.30/16-36, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Výrokem č. II. byla žalobci uložena pokuta ve výši 150.000 Kč a dále mu byla výrokem č. III. uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč (výrok č. IV.). Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání proti první části výroku č. I. a výrok č. IV. zamítl a v této části rozhodnutí potvrdil. Druhou část výroku č. I. žalovaný zrušil a řízení ve

věci správního deliktu na úseku bezpečnosti práce zastavil. Správním orgánem I. stupně uloženou pokutu žalovaný snížil na 93.000 Kč.

S námitkami žalobce se soud vypořádal následujícím způsobem. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou zániku odpovědnosti za správní delikt v návaznosti na uplynutí prekluzivní lhůty dle ust. § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Uvedenou otázkou se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 19. 9. 2012 č. j. 7 Afs 14/2011-115 (všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že: „*počátek běhu prekluzivní lhůty je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností; touto skutečností ale nemůže být vyhotovení (tím méně na to navazující „obdržení“) protokolu, protože tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde, neboť o datu vyhotovení rozhoduje správní orgán zcela volnou úvahou. Objektivní a následně zjištělnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže – a tu je ovšem třeba stěžovateli přisvědčit – zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech jistě další (často nemalé) úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout.* (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016 č. j. 9 As 92/2016-77). Onen okamžik *dozvědění se* o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení protiprávnosti určitého chování je však třeba vždy posuzovat se zřetelem na konkrétní okolnosti daného případu. Přitom je nutno mít na paměti, že tento okamžik nastává tehdy, když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací, která s dostatečnou pravděpodobností ukazuje na spáchání správního deliktu.

Se shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje, a proto nemůže vyhovět námitce žalobce, že 1 letá subjektivní prekluzivní lhůta počala běžet samotným zahájením kontroly správním orgánem inspekce práce – tj. 17. 2. 2015, maximálně vyhotovením protokolu o kontrole dne 12. 3. 2015. Z protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj o zahájení kontroly ze dne 12. 3. 2015 č. j. 3174/6.42/15-2, že kontrola u žalobce byla zahájena za účelem prošetření, zda byly u žalobce dodržovány povinnosti vymezené v ust. § 3 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a dále dodržování povinností k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisu o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení. Z uvedeného je patrné, že správní orgán zaměřoval při kontrole svou pozornost primárně na porušování právních předpisů týkajících se bezpečnosti a zdraví při práci. Ke zjištění těchto pochybení rovněž získal od žalobce listinné důkazy, které jsou založené ve správním spisu Při kontrole žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil: štítky o povolení stavby; plán BOZP; zápisy z kontrolních prohlídek stavby; osvědčení Mgr. D. o odborné způsobilosti k činnostem koordinátora; 3x mandátní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a poškozeným panem Lojkem ze dne 8. 10.

2013, 31. 7. 2014, 20. 1. 2015; smlouva o dílo ze dne 8. 10. 2013 uzavřená mezi bss BÁŇSKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST s.r.o. jako objednatelem stavby a žalobcem jako zhotovitelem stavby plus dodatek k této smlouvě; 2x rámcová smlouva o dílo, 2x objednávka žalobce na provedení služeb u dodavatele, ve kterých je jako kontaktní osoba uveden poškozený pan L.; 2x stavební deník; oznámení o rizicích vznikajících při stavební výrobě; protokol o předání staveniště podepsaný panem L.; protokol o předání pracoviště; zápis o předání a převzetí díla; technologický postup ze dne 24. 10. 2013; pracovní výkaz školení BOZP a výkaz kurzu práce ve výškách; analýza rizik; osvědčení o autorizaci; 3x zápis o předání staveniště zhotoviteli; výkres Palace Evropa.

Z obsahu výše uvedených podkladů založených ve spisu nemohl správní orgán pojmout žádné podezření, že se žalobce dopouštěl správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Z předložených podkladů lze mít postaveno najisto, že poškozený pan L. se nacházel na žalobcově stavbě jakožto pracovník na stavbě oprávněně, a to na základě uzavřené „mandátní smlouvy“ (resp. příkazní smlouvy), a nešlo tudíž o osobu, která vnikla na stavbu svévolně. Skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce mohl správní delikt dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spáchat, se správní orgán dle názoru soudu mohl dozvědět nejdříve dne 31. 3. 2016 při ústním jednání, a to z vyjádření zástupců žalobce pana Ch. a pana S. na ústním jednání dne 31. 3. 2016 a dále z předložených písemností – seznam žalobcem evidovaných faktur vystavených poškozeným panem L. za roky 2013, 2014 a 2015 a seznam zaměstnanců žalobce za období od 1. 10. 2013 do 1. 3. 2015. Správní orgán tak nejdříve ke dni 31. 3. 2016 získal povědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožnil předběžné právní posouzení věci a které by vedly správní orgán k úvahám o tom, že žalobce spáchal předmětný správní delikt. Podle ust. § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti činí subjektivní prekluzivní lhůta jeden rok. Z uvedeného vyplývá, že pokud správní orgán nezahájí řízení o správním deliktu do 1 roku, kdy se o něm dozvěděl, zaniká právní odpovědnost za tento delikt. V daném případě se správní orgán mohl o spáchání správního deliktu dozvědět nejdříve ke dni 31. 3. 2016 a jednoletá prekluzivní lhůta tak uplynula dne 31. 3. 2017. Správní orgán však řízení o správním deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti zahájil dne 27. 4. 2016 oznámením o rozšíření zahájení správního řízení, tedy v rámci jednoleté prekluzivní lhůty stanovené zákonem. Námitka žalobce směřující do marného uplynutí prekluzivní lhůty je tak nedůvodná.

Krajský soud jako nedůvodnou vyhodnotil a další žalobcovu námitku směřující k nesprávnému hodnocení důkazů správním orgánem. Žalobce se domnívá, že se správní orgány zabývaly pouze důkazními prostředky svědčícími v neprospěch žalobce a nezohlednily důkazy svědčící v jeho prospěch (např. výslechy pana R., pana D. a paní M.L.). Soud s tímto žalobcovým názorem nesouhlasí. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány zabývaly v rámci dokazování všemi podklady, které měly k dispozici a hodnotily je. Správní orgán I. stupně se žalobcem namítanými výslechy pana R., D. a paní L. zabýval na str. 6-8 rozhodnutí, přičemž jejich obsah řádně zhodnotil jak samostatně, tak v souvislosti s dalšími důkazy, jak ostatně vyplývá z dalších stran odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí s názory správního orgánu I. stupně ztotožnil a shledal, že správní orgán I. stupně zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

Další žalobní námitka směřovala vůči nesprávnému posouzení vztahu mezi žalobce a panem L., který správní orgány vyhodnotily jako vztah pracovněprávní (tj. závislá práce), přestože poškozený pan L. vykonával pro žalobce činnost na základě smlouvy mandátní resp. smlouvy příkazní (od 1. 1. 2014 v souvislosti s účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Rovněž tuto námitkou soud považuje za nedůvodnou. Správní orgán I. stupně se otázky právního vztahu mezi žalobcem a panem L. zabýval na str. 9-12. Ve svém odůvodnění se podrobně zabýval povahou uzavřených mandátních smluv mezi žalobcem a panem L. a povahou jeho vykonávané činnosti. Rovněž posuzoval naplnění znaků závislé práce podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně konkrétně uvedl, že pan L. vlastnil živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ pro obor „poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků. K podnikání neměl registrovanou žádnou provozovnu. Správní orgán se následně věnoval povaze uzavřených mandátních smluv uzavřených dle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále též „obchodní zákoník“), resp. příkazních smluv, které namísto smlouvy mandátní upravuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákon, který je účinný od 1. 1. 2014. Mandátní smlouvou se mandatář zavazuje, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplaty určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu. Správní orgán se rovněž zabýval podstatou a pojmovými znaky mandátní smlouvy a dospěl k závěru, že uzavřené mandátní smlouvy byly tzv. zastřeny právními úkony, jež měly zastírat pracovněprávní vztah mezi žalobcem a poškozeným panem L. Tento svůj závěr správní orgán I. stupně odůvodňoval rovněž provedenými výsledky, ze kterých vyplynulo, že z důvodu vysoké požadované výše mzdy ze strany pana L., došlo mezi stranami k uzavření mandátních smluv, neboť žalobce nebyl ochoten panu L. mzdu v jím požadované výši vyplácet. Skutečnému obsahu vzájemného smluvního vztahu jako vztahu pracovněprávnímu odpovídá i součást mandátních smluv upravující rozsah předmětu mandátní smlouvy, tj. příloha č. 1 – Pracovní náplň pro výkon funkce stavbyvedoucího, kdy se jedná o popis poměru, kdy se jedná o popis pracovní funkce stavbyvedoucího popisující pracovní náplň stavbyvedoucích v pracovním poměru. Jednoznačně je zde stanoveno, kdo je přímým nadřízeným pana L., kdo jsou jeho podřízení. Stavbyvedoucí měl rovněž plnit i další pracovní úkoly dle pokynů nadřízeného. V neposlední řadě dostal pan L. služební automobil, mobil, počítač a kancelář na stavbě. Ve vzájemném vztahu se žalobce choval jako zaměstnavatel a pan L. jako zaměstnanec, neboť každý všední den pracoval od rána 7 hodin do pozdních odpoledních hodin, někdy pracoval soboty i neděle. Správní orgán dospěl na základě výše uvedeno k názoru, že v daném případě byly naplněny znaky závislé práce dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Svou práci vykonával pan L. osobně, ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Jeho činnost byla totožná s činností jiných zaměstnanců žalobce – se stavbyvedoucími, což vyplývá z náplně práce stavbyvedoucího. Pan L. rovněž vykonával svou práci soustavně od října roku 2013 do počátku roku 2015, na pracovišti žalobce, na jeho náklady a měsíčně mu byla vyplácena pravidelná odměna. S výše nastíněnými argumenty správního orgánu I. stupně potvrdil a dále podrobněji rozvedl na str. 10-12 ve svém rozhodnutí i žalovaný správní orgán. S uvedenými závěry správních orgánů se zdejší soud plně ztotožňuje. V daném případě je závěrem k této námitce nutné konstatovat, že správní orgány se velice podrobně zabývaly charakterem skutečně vykonávané činnosti, když správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval na 4 stranách svého rozhodnutí a žalovaný na třech stranách rozhodnutí. Správní orgány

vyčerpávajícím a přezkoumatelným způsobem uvedly, z jakých podkladů vycházely, jak hodnotily důkazy, a velice široce rovněž uvedly argumenty ke svým závěrům. Soud souhlasí s názorem správních orgánů, že v případě žalobce došlo k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť z obsahu spisu a provedeného dokazování je zřejmé, že pan L. vykonával pro žalobce práci stavbyvedoucího, aniž by měl uzavřenou pracovní smlouvu nebo smlouvu o provedení práce nebo pracovní činnosti, a vykonával tak závislou práci mimo pracovněprávní vztah.

Poslední ze žalobních námitek směřovala proti nepřiměřené výši sankce. Správní orgán I. stupně uložil žalobci povinnost zaplatit za spáchané delikty dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce pokutu dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 150.000 Kč. Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí výši pokuty snížil z uvedených 150.000 Kč na 93.000 Kč, když reflektoval, že právní odpovědnost žalobce za správní delikt spáchaný dle ust. § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce již zanikla a řízení o tomto správním deliktu bylo zastaveno, a pokuta tak byla uložena pouze za správní delikt dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány správně aplikovaly na daný případ ustanovení o výši sankce ve znění zákona do 30. 9. 2015, neboť správní delikt byl spáchán v době od října 2013 do 12. 2. 2015 a pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. Za uvedený správní delikt tak bylo možné dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložit žalobci pokutu do výše 10.000.000 Kč, aniž by byla stanovena spodní hranice sazby. Žalovaný správní orgán při ukládání pokuty vycházel kromě závažnosti spáchaného správního deliktu, způsobu jeho spáchání a následků, rovněž z majetkových poměrů žalobce, které správní orgán I. stupně rozvedl na str. 16 svého rozhodnutí. Při určování výše pokuty správní orgán rovněž uvážil o neoprávněných výhodách žalobce (finančních, daňových, v oblasti konkurence na trhu práce...), které žalobce svým protiprávním jednáním získal. Žalovaný rovněž ve vztahu k závažnosti spáchaného správního deliktu poukázal na to, že v případě nelegálního zaměstnávání jsou zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců, jelikož zaměstnavatel tímto způsobem přenáší riziko plynoucí z pozice zaměstnavatele na druhé osoby, čímž se zbaví povinností, které mu právní předpisy ukládají. V daném případě uložená pokuta dle názoru soudu adekvátním způsobem odráží závažnost spáchaného správního deliktu, dobu jeho trvání, jeho důsledky a majetkové poměry žalobce vyplývající ze správního spisu a z napadených rozhodnutí. Žalobce v žalobě obecně namítal nepřiměřenou výši pokuty s odkazem na jeho majetkové poměry, aniž by své ekonomické poměry konkrétněji rozvedl a svoje názory odůvodnil. Žalobce rovněž tvrdil, že je namístě uložit pokutu v minimální výši. V návaznosti na uvedené je nutné zdůraznit, že žalovaným uložená pokuta ve výši 93.000 Kč činí pouze necelé 1 % z možných 10 milionů korun českých, které mohl správní orgán za předmětný správní delikt uložit. Uložená pokuta je tedy dle názoru soudu vzhledem k okolnostem případu minimální. Pokuta pak dle názoru soudu splňuje rovněž jak funkci represivní, tak i funkci preventivní a pokuta rovněž není pro žalobce likvidační. Ani tuto námitku tedy nemohl soud shledat důvodnou.

Jelikož soud posoudil jako nedůvodné všechny výše uvedené námitky, je nedůvodná rovněž další navazující námitka týkající se uložení povinnosti zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s §

6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., která byla žalobci uložena ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí.

Žalobu soud shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 29. srpna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.